

Arrest

nr. 196 071 van 4 december 2017
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. STEVENS
Schuttersstraat 15-17
2800 MECHELEN

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2017 om 11:00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij sedert 7 juni 2016 op het grondgebied van de Schengenstaten is binnengekomen. Verzoekende partij heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Op 27 oktober 2017 is een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van het aantreffen van verzoeker in illegaal verblijf. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 oktober 2017. Dit is de bestreden beslissing.

Op 28 oktober 2017 wordt aan verzoekende partij tevens een inreisverbod voor twee jaar ter kennis gebracht.

Op 8 november 2017 dient verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 oktober 2017, gekend onder het rolnummer X

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1 Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op wegens laattijdigheid van het beroep.

2.2 Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van dezelfde wet stelt :

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

2.3 Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is. Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet is de termijn dus vijf of tien dagen, naargelang aan verzoekende partij reeds vroeger een verwijderingsmaatregel ter kennis werden gebracht.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huidige bestreden bevel aan verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 28 oktober 2017. Conform artikel 39/57, §1 derde lid, *juncto* artikel 39/57, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van 29 oktober 2017 over tien dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen, is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende

werkdag. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dinsdag 7 november 2017.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op zaterdag 2 december 2017. Er moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bijgevolg laattijdig werd ingediend.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid, van de vreemdelingenwet werd in de beschikking, waarbij de verzoekende partij werd opgeroepen, aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Verzoekende partij heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting voert de advocaat van verzoekende partij aan dat de overmacht erin bestaat dat zijn cliënt vorige week op de hoogte werd gebracht van de datum van repatriëring. De advocaat stelt dat hij tijdig een beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing heeft ingediend maar ondertussen nog geen arrest mocht ontvangen. Om een nakende repatriëring uit te stellen had hij geen andere mogelijkheid dan een vordering tot schorsing bij hoogdringendheid in te dienen, zo meent de advocaat. Ten slotte legt de advocaat ter terechtzitting de nadruk op het feit dat zijn cliënt ingeschreven staat in Spanje en wel degelijk over een verblijfsrecht beschikt in Spanje. Vooreerst merkt de Raad op dat de omstandigheid dat op een zeker ogenblik een datum van repatriëring wordt meegedeeld, niets wijzigt aan het feit dat verzoekende partij al sinds de vasthouding, vervat in de bijlage 13septies van 27 oktober 2017, weet dat de repatriëring elk ogenblik kan plaatsvinden. Er kan niet worden aangenomen dat een beroepstermijn of de duurtijd van het dringende karakter rekbaar wordt in het licht van de datum van repatriëring, terwijl het dringende karakter op een duidelijk aan te wijzen datum een aanvang neemt. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken niet, en de advocaat van verwerende partij bevestigt dat ook ter terechtzitting, dat verzoeker het bewijs zou leveren over een verblijfsrecht te beschikken in Spanje.

Verzoekende partij voert geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W. 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de bestreden beslissing, is onontvankelijk *ratione temporis*. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij dient te worden aangenomen.

2.5 Bijkomend dient de Raad te wijzen op artikel 39/82, § 3, 1ste lid van de vreemdelingenwet waarin kan worden gelezen dat behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Artikel 39/82, § 3, 3de lid stelt: *“Eenmaal een beroep tot nietigverklaring is ingediend, is een navolgende vordering tot schorsing niet onvankelijk, onverminderd de mogelijkheid in hoofde van de verzoeker om, indien de beroepstermijn nog niet is verstreken, een nieuw beroep tot nietigverklaring in te stellen waar een vordering tot schorsing is bijgevoegd op de wijze bepaald als hiervoor. De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen”*.

2.6 Verzoekende partij diende op 8 november 2017 een vordering in tot vernietiging van de beslissing van 27 oktober 2017 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze zaak is op de Raad gekend onder het rolnummer 212 209. De Raad stelt vast dat het verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend wordt na het verzoekschrift

waarin wordt gevraagd de beslissing te vernietigen terwijl op basis van artikel 39/82, § 3, 3de lid een schorsing niet ontvankelijk kan worden ingediend na de vordering tot vernietiging.

De vordering is dan ook om bovenvermelde reden onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. MOONEN